

Sygn. akt II CSK 632/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego
w Z.

przeciwko M. K.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
oraz z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego
w Z.

przeciwko J. K.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 30 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa - Naczelnika
Urzędu Skarbowego w Z. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł
tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację
pozwanych M. K. i J. K. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 4 marca 2014 r.

uwzględniającego powództwo Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną.

Wyrok Sądu Apelacyjnego pozwani zaskarżyli skargą kasacyjną, uzasadniając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżący podnieśli, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące rozumienia art. 527 § 1 i art. 530 k.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej wywodzili z naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania objętych zarzutami skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna Sąd Najwyższy działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.). Dlatego też uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien przedstawić argumentację juretyczną pozwalającą przyjąć, że w sprawie rzeczywiście występuje przywołana w nim przesłanka (postanowienia SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, nie publ. i z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05, nie publ.). W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga to, by przedstawione zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Sformułowane przez skarżących zagadnienie pozbawione jest cech, kwalifikujących je jako istotne w przyjętym rozumieniu. Zarówno jego treść jak i stanowiąca rozwinięcie przedstawionego zagadnienia argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazują, że w istocie prowadzi ono do uzyskania odpowiedzi co do trafności rozstrzygnięcia, jakie zapadło w zaskarżonym wyroku, a nie wyjaśnienia abstrakcyjnych problemów nierozwiązanych w dotychczasowym orzecznictwie.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów

prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter oczywisty, rażący, jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego i sprawdzania oceny dowodów. Jest to więc stan rzeczy widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Chodzi o wypadki, w których bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o przyjęciu wniesionej skargi do rozpoznania, oparte jedynie na twierdzeniu o naruszeniu przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, nie daje podstaw do takiej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 w z. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

jw

[l.n]